

Sygn. akt. XII K 33/22

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marzena Tomczyk-Zięba

Sędziowie: Sędzia Beata Najjar

Ławnicy: Mateusz Zakolski

Anna Iwona Strachocka

Krzysztof Bogdan Jasiński

Protokolant: Mikołaj Żaboklicki i Katarzyna Kulczyk

w obecności Prokuratora Marty Grochowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 5 maja 2022 r., 14 czerwca 2022r. sprawy

Ł. W., s. A. i M. z domu S., urodzonego (...) w M., oskarżonego o to, że:

w bliżej nieustalonej dacie dziennej we wrześniu 2021 r., jednakże nie później niż w dniu 5 września 2021 r., w G., przy ul. (...), poprzez wielokrotne uderzanie A. S. (2) pięściami po głowie oraz drewnianym kijem po innych częściach ciała spowodował u wyżej wymienionego obrażenia ciała w postaci obrażeń powłok tułowia, obrażeń górnych i dolnych kończyn, złamania wyrostka dalszego łopatki lewej, a także obrażeń głowy, ze złamaniem kości czaszki, tj. lewego łuku jarzmowego, bocznej ściany lewego oczodołu oraz krwawieniem śródmózgowym, w tym rozległym krwawieniem podtwardówkowym po stronie prawej, krwawieniem podpajęczynówkowym, krwawieniem do układu komorowego mózgu skutkującego masywnym obrzękiem mózgu, które to obrażenia spowodowały ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu, skutkującą zgonem wyżej wymienionego, tj. o czyn z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

orzeka:

- oskarżonego **Ł. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 156 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **Ł. W.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 września 2021 r. godz. 17:50 do dnia 14 czerwca 2022 r.;
- na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci połamanego kija drewnianego ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją 4 (k. 221);
- na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca H. M., dowody rzeczowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami 1-3 oraz 5 (k. 221);
- na podstawie 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu **Ł. W.** dowody rzeczowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami 6-19 (k. 221);

6. pozostawia w aktach sprawy ślady kryminalistyczne w postaci wymazów z okolic paznokci ręki lewej oraz prawej (10 sztuk) ujęte w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją 1 (k. 221);

7. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z §17 ust. 1 pkt. 2. ust. 2 pkt. 5 i §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat I. W. kwotę 1020 (tysiąc dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu:

8. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od kosztów postępowania, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>XII K 33/22</i>		
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.				

USTALENIE FAKTÓW				
Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
	Ł. W.	w bliżej nieustalonej dacie dziennej we wrześniu 2021 r., jednakże nie później niż w dniu 5 września 2021 r., w G., przy ul. (...), poprzez wielokrotne uderzanie A. S. (2) pięściami po głowie oraz drewnianym kijem po innych częściach ciała spowodował u wyżej wymienionego obrażenia ciała w postaci obrażeń powłok tułowia, obrażeń górnych i dolnych kończyn, złamania wyrostka dalszego łopatki lewej, a także obrażeń głowy, ze złamaniem kości czaszki, tj. lewego łuku jarzmowego, bocznej ściany lewego oczodołu oraz krwawieniem śródmózgowym, w tym rozległym krwawieniem podtwardówkowym		

		<p>po stronie prawej, krwawieniem podpajęczynówkowym, krwawieniem do układu komorowego mózgu skutkującego masywnym obrzękiem mózgu, które to obrażenia spowodowały ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu, skutkującą zgonem wyżej wymienionego,</p> <p><i>tj. o czyn z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k.</i></p>		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty		
<p>Pokrzywdzony A. S. (2) był osobą bezdomną, utrzymującą się ze zbierania złomu. Pokrzywdzony nadużywał alkoholu, ale nie był po nim agresywny. Był osobą spokojną, odbieraną przez otoczenie jako dobry i ciepły człowiek. A. S. (2) nie był konfliktowy i unikał awantur, ponieważ nie potrafił się bić. Był człowiekiem schorowanym, który miał problemy z chodzeniem.</p>	Zeznania świadka H. M.	k. 35-38, k. 438		

<p>A. S. (2) zamieszkiwał w pustostanie znajdującym się w G. przy ul. (...). Stan budynku był tragiczny. Na podłodze wały się śmieci, niedopałki papierosów, puste opakowania, wiaderka, stare brudne ubrania oraz połamane elementy mebli.</p>				
<p>Protokół oględzin miejsca</p>	<p>k. 5- 6, k. 154- 155</p>			
<p>Zeznania świadka E. G.</p>	<p>k. 230- 231, k. 438- 439</p>			
<p>Zeznania świadka K. C.</p>	<p>k. 239, k. 437</p>			
<p>Częściowo wyjaśnienia podejrzanego Ł. W.</p>	<p>k. 113- 115, 182- 184</p>			
<p>Zeznania świadka K. P.</p>	<p>k. 103- 104, k. 441</p>			
<p>Materiał poglądowy dotyczący oględzin miejsca</p>	<p>k. 7- 21, k. 168- 171</p>			
<p>Ł. W. wychowywał się w rodzinie wielodzietnej - 9 dzieci, gdzie oboje rodzice nadużywali alkoholu i stosowali przemoc fizyczną wobec dzieci. W rodzinie była bieda i oskarżony</p>	<p>Wywiad środowiskowy Opinia sądowo- psychiatryczna</p>	<p>k. 263- 264 k. 269- 273</p>		

<p>regularnie doznawał głodu. Przez większość życia Ł. W. zamieszkiwał w baraku socjalnym pod adresem (...) w pomieszczeniu o powierzchni 38 m², bez bieżącej wody i kanalizacji. Na skutek zadłużenia mieszkania podczas pobytu w Zakładzie Karnym oskarżony został eksmitowany bez prawa do lokalu zastępczego. Obecnie jest osobą bezdomną. Ł. W. jest uzależniony od alkoholu.</p>				
<p>A. S. (2) i Ł. W. byli znajomymi i wielokrotnie pili wspólnie alkohol. Na początku września 2021 r. Ł. W. za pieniądze uzyskane ze sprzedaży złomu zakupił alkohol w postaci 0,5 litra wódki oraz kilku piw, z którym udał się do pustostanu przy ul. (...) w G. celem jego spożycia z pokrzywdzonym. Oskarżony był już pod wpływem alkoholu, bowiem przed spotkaniem z A. S. (2) wypił około 5 piw. Również pokrzywdzony był nietrzeźwy, gdy oskarżony odwiedził go z zakupionym wcześniej</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego Ł. W.</p>	<p>k. 113- 115, k. 182-184, k. 199-200, k. 436</p>		

alkoholem. W trakcie libacji doszło do awantury słownej, wyzwisk między w/w osobami, która przerodziła się w szarpaninę. A. S. (2) zaatakował oskarżonego kawałkiem blachy, powodując u niego ranę ciętą lewej dłoni. W odpowiedzi na to, Ł. W. zadał A. S. (2) około 10 mocnych ciosów zaciśniętą pięścią w twarz, po których pokrzywdzony osunął się na podłogę i w żaden sposób nie bronił się. Następnie oskarżony wziął do ręki drewniany kij, którym bił pokrzywdzonego po całym ciele. Zadał mu w ten sposób około 30 uderzeń. W wyniku siły zadanych pokrzywdzonemu ciosów kij połamał się na trzy części. Po tym jak oskarżony skończył zadawać uderzenia A. S. (2) opuścił pustostan. Gdy wychodził pokrzywdzony ciągle oddychał i ruszał się. Ł. W. nie zawiadomił służb medycznych, ani Policji o zaistniałym zdarzeniu, ponieważ spanikował.

W wyniku zadanych przez oskarżonego wielokrotnych uderzeń pięścią i kijem doszło do obrażeń ciała u pokrzywdzonego w postaci: obrażeń powłok tułowia, obrażeń górnych i dolnych kończyn, złamania wyrostka dalszego łopatki lewej, a także obrażeń głowy, ze złamaniem kości czaszki, tj. lewego łuku jarzmowego, bocznej ściany lewego oczodołu oraz krwawieniem śródmózgowym, w tym rozległym krwawieniem podtwardówkowym po stronie prawej, krwawieniem podpajęczynówkowym, krwawieniem do układu komorowego mózgu skutkującego masywnym obrzękiem mózgu. Obrażenia te spowodowały ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu, skutkującą zgonem A. S. (2).

Po dwóch dniach oskarżony wrócił do pustostanu przy ul. (...) w G. chcąc sprawdzić jak czuje się pokrzywdzony. Gdy zobaczył, że A. S. (2) nie żyje, przestraszył

się i postanowił wyjechać do W.. Następnie Ł. W. wyrzucił do kosza na śmieci znajdującego się w dzielnicy Ś. rzeczy, w które był ubrany podczas przedmiotowego zdarzenia.				
Zeznania świadka H. M.	k. 35-38			
Protokół oględzin miejsca	k. 5-6			
Materiał poglądowy dotyczący oględzin miejsca	k. 7- 21			
Zeznania świadka R. I.	k. 61- 62, k. 439- 440			
Zeznania świadka E. G.	k. 188- 192, k. 230-231, k. 438- 439			
Zeznania świadka M. W.	k. 226, k. 441- 442			
Zeznania świadka D. M.	k. 236, k. 445- 446			
Opinia z zakresu badań genetycznych	k. 301- 327			
Protokół oględzin i sekcji zwłok z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej	k. 60, k. 333- 345			
Protokół zatrzymania rzeczy	k. 40- 44			

Dokumentacja fotograficzna z sekcji zwłok	k. 65- 88			
Zeznania świadka K. C.	k. 239			
Zeznania świadka H. M.	k. 35-38			
Protokół oględzin miejsca	k. 5-6			
Oskarżony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu był poczytalny tj. miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.	Opinia sądowo-psychiatryczna	k. 269- 273		
Ł. W. jest osobą wielokrotnie karaną.	Karta karna	k. 392		
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	dowód	Numer karty		

OCena DOWOdów				
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.1	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. W.	<p>Wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. stanowią wartościowe źródło dowodowe w niniejszej sprawie. Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i opisał w sposób szczegółowy przebieg zdarzenia. O wiarygodności jego wyjaśnień świadczy między innymi to, że oskarżony wskazał, iż zadał pokrzywdzonemu ponad 10 ciosów zaciśniętą pięścią i około 30 uderzeń kijem. Powyższa wersja koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z opinią biegłego z zakresu medycyny sądowej. Biegły stwierdził bowiem, że obrażenia głowy skutkujące zgonem A. S. (2) powstały w następstwie tępych urazów mechanicznych</p>		

godzących w siłę do znacznej, a zwinięta w pięść ręka ludzka spełnia te warunki. Jednocześnie biegły ustalił, że obrażenia prawej ręki oraz powłok kończyn dolnych wskazują, że grę wchodziło działanie narzędzia tępego, obłego o podłużnym kształcie, a do takich niewątpliwie zalicza się kij. Zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonego są tym bardziej wiarygodne, że Ł. W. nie próbował przedstawić korzystniejszej dla siebie wersji zdarzenia, lecz przyznał się do brutalnego sposobu działania, nie negując przy tym siły zadawanych pokrzywdzonemu ciosów. Oskarżony wskazał nawet, że od zadanych uderzeń pękł kij, którym bił A. S. (2). Rzeczywiście znaleziony na miejscu zdarzenia kij, był połamany na trzy części, co tylko potwierdza prawdziwość Ł. W. w tym zakresie. Również w zakresie zachowania oskarżonego po dokonanej czynności – ucieczka z miejsca zdarzenia,

		<p>następnie powrót i stwierdzenie śmierci pokrzywdzonego, a następnie wyjazd do W. i ukrywanie się, jego wyjaśnienia zasługują na wiarę gdyż brak jest jakichkolwiek dowodów przeciwnych świadczących o braku prawdomówności oskarżonego. Z uwagi na powyższe, Sąd uznał w większości wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. za wiarygodne.</p>		
1.1.1	Zeznania świadka E. G.	<p>Zeznania świadka stanowią wiarygodny i pełnowartościowy dowód w niniejszej sprawie. E. G. zeznała, że razem ze swoją mamą H. M. udały się do pustostanu, w którym zmarł A. S. (2). Znalazły wówczas trzy części połamanego kija, którym oskarżony bił pokrzywdzonego i przekazały go Policji. Zeznania świadka znalazły potwierdzenie w depozycjach funkcjonariusza Policji M. W.. Sąd nie znalazł, więc podstaw do</p>		

		kwestionowania ich wiarygodności.		
1.1.1	Zeznania świadka H. M.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, albowiem były jasne, spójne i logiczne. H. M. jest siostrą zmarłego pokrzywdzonego, jednakże jej depozycje zachowały obiektywizm. Świadek nie wypowiadała się na tematy, na które nie była w stanie udzielić odpowiedzi. O wiarygodności jej zeznań świadczy również to, że przekazane przez nią informacje znalazły potwierdzenie w innych- zarówno osobowych, jak i nieosobowych- źródłach dowodowych.</p>		
1.1.1	Zeznania świadka R. I.	<p>Sąd uznał za szczere i wiarygodne zeznania świadka R. I.. R. I. był osobą, która znalazła ciało martwego A. S. (2). Spostrzeżenia świadka korespondowały z depozycjami świadka K. C., a zatem nie było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Zdaniem Sądu, zeznania świadka stanowią pełnowartościowy</p>		

		dowód w niniejszej sprawie.		
1.1.1	Zeznania świadka K. P.	Świadek K. P. zeznawał w sposób konsekwentny, logiczny i spójny. Sąd dał więc wiarę jego zeznaniom w całości. Nie mniej jednak wartość dowodowa zeznań świadka jest niska, albowiem świadek nie miał wiedzy o pobiciu pokrzywdzonego przez Ł. W..		
1.1.1	Zeznania świadka K. C.	Świadek zrelacjonował okoliczność znalezienia zwłok A. S. (2) przez R. I.. Zeznania świadka stanowią wiarygodny materiał dowodowy. Jego depozycje korespondują z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, którym Sąd dał wiarę.		
1.1.1	Zeznania świadka M. W.	Zeznania świadka Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. M. W. jest funkcjonariuszem Policji, który odebrał od rodziny pokrzywdzonego kij i inne przedmioty znalezione na miejscu zdarzenia. Zeznania świadka		

		są zbieżne z depozycjami E. G. i H. M., a nadto znajdują odzwierciedlenie w protokole zatrzymania rzeczy z dnia 7.09.2021 r.		
1.1.1	Zeznania świadka D. M.	Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom złożonym przez D. M.. Świadek jest funkcjonariuszem Policji, a zarazem osobą obcą dla oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że bezpodstawnie obciąża go swoimi zeznaniami. Przedstawiona przez niego relacja zdarzeń jest spójna i logiczna, a nadto koreluje z wyjaśnieniami oskarżonego Ł. W., przedstawiając w sposób tożsamy szczegóły dotyczące przebiegu przedmiotowego zdarzenia.		
1.1.1	Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej	Opinia sporządzona została w sposób fachowy i rzetelny, z uwzględnieniem wiedzy specjalistycznej autora opinii. Wnioski opinii zostały należycie		

		uzasadnione i nie zawierają błędów logicznych, a ich trafności nie zakwestionowała również żadna ze stron.		
1.1.1	Opinia sądowo-psychiatryczna	Opinia stanowi wartościowy materiał dowodowy. Wnioski opinii są należycie uzasadnione i stanowią logiczne następstwo jej treści. Ponadto trafność tego dowodu nie została zakwestionowała przez żadną ze stron.		
1.1.1	Opinia z zakresu badań genetycznych	Zdaniem Sądu, opinia wydana przez biegłego została sporządzona w sposób jasny i przejrzysty, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd nie znalazł przyczyn, aby odmówić wiary wnioskowi w niej zawartym.		
1.1.1	Wywiad środowiskowy	Dowód ten został sporządzony w sposób jasny i rzetelny, a przedstawione przez kuratora sądowego informacje dotyczące osoby oskarżonego w		

		<p>sposób wystarczający przybliżyły Sądowi dane co do jego właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia. Ponadto przyjęta przez kuratora sądowego metodologia pracy nie budziła wątpliwości. Wobec powyższego Sąd ocenił wywiad środowiskowy jako wartościowy materiał dowodowy, pozwalający na poczynienie na jego podstawie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.</p>		
1.1.1	<p>Protokół oględzin miejsca;</p> <p>Materiał pogładowy dotyczący oględzin miejsca;</p> <p>Protokół zatrzymania rzeczy;</p> <p>Protokół oględzin i sekcji zwłok;</p> <p>Dokumentacja fotograficzna z sekcji zwłok</p>	<p>Sąd dał wiarę dowodom ze wskazanych dokumentów, ponieważ zostały sporządzone przez właściwy organ, w granicach jego kompetencji oraz w przepisanej prawem formie. Nie były także kwestionowane przez strony.</p>		
1.1.1	Karta karna	<p>Sąd uznał dowód za obiektywny. Oskarżony Ł. W. jest osobą wielokrotnie karaną.</p>		

<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>				
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>1.1.1</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. W.</p>	<p>Nie zostały uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim Ł. W. twierdził, że A. S. (2) zaatakował go nożem. W ocenie Sądu, powyższe wyjaśnienia stanowią linię obrony oskarżonego i mają na celu zmniejszenie stopnia jego zawinienia. Nie jest prawdą, że: „(...) (pokrzywdzony) po alkoholu robił się agresywny”. Owe twierdzenie stoi w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami świadków: H. M., E. G., K. C. i K. P.. Z treści zeznań w/w osób wynikało, że A. S. (2) był spokojną</p>		

		<p>i bezkonfliktową osobą. Wskazać należy, że na miejscu zdarzenia znaleziono metalową blaszkę, która mogła zostać odebrana przez oskarżonego jako nóż i w świetle okoliczności niniejszej sprawy przyjąć należy, że została ona użyta przez pokrzywdzonego w trakcie awantury z oskarżonym, nie mniej jednak nie był to nóż. Dodatkowo wskazać należy, że nie ujawniono na niej żadnych śladów biologicznych i daktyloskopijnych należących do oskarżonego. Oskarżony twierdził, że z rany lewej ręki lała mu się krew, ale na blaszce, ubraniach pokrzywdzonego ani na miejscu zdarzenia nie ujawniono śladów krwi, która należałaby do Ł. W.. To dowodzi temu, że zaatakowanie przez pokrzywdzonego tego typu narzędziem nie było poważne.</p>		
1.1.1	Opinia biegłego z zakresu badań daktyloskopijnych	Z treści opinii wynika, że na powierzchni kija ujawniono ślady linii papilarnych, które		

		ze względu na zbyt małą ilość cech szczególnych nie nadają się do identyfikacji. Wskazana opinia uznana została za rzetelną, jednak nie miała wartości dowodowej dla ustalenia faktów istotnych dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU				
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony		
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1.	Ł. W.	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
Zgodnie z art. 156 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten kto powoduje ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci: 1. pozbawienia człowieka wzroku,				

sluchu, mowy,
zdolności płodzenia;

2. innego
ciężkiego kalectwa,
ciężkiej choroby
nieuleczalnej lub
długotrwałej,
choroby realnie
zagrożającej życiu,
trwałej choroby
psychicznej,
całkowitej albo
znacznej trwałej
niezdolności do
pracy w zawodzie lub
trwałego, istotnego
zeszczenia lub
znieszczenia
ciała.

Art. 156 § 3 kk
określa
kwalifikowaną
postać tego
przestępstwa,
którego
następstwem jest
śmierć człowieka.

Dobrem
chronionym w art.
156 kk jest
zdrowie, rozumiane
jako prawidłowość
przebiegu procesów
fizjologicznych,
zapewniających
człowiekowi
wydolność
umożliwiającą mu
pełnienie funkcji
społecznych. W
przypadku typu
kwalifikowanego z
art. 156 § 3
k.k. przedmiotem
ochrony jest także
życie człowieka.
Przestępstwo to
popelniane w formie

działania jest przestępstwem powszechnym, a więc takim, które może popełnić każdy człowiek.

Przestępstwo określone w art. 156 § 3 kk jest przestępstwem materialnym. Strona przedmiotowa tego przestępstwa polega na działaniu sprawcy powodującym skutek bliższy (ciężki uszczerbek na zdrowiu) i skutek dalszy, następstwo skutku (śmierć człowieka). Związek przyczynowy ma zachodzić między działaniem sprawcy a owymi dwoma skutkami przestępnymi. Z reguły, jak to określił Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25.6.2014 r. (II AKa 155/14), "owo działanie jest tym pierwotnym, inicjującym elementem, do którego dołączają się lub, na który nakładają się dalsze konsekwencje owego skutku pierwotnego, prowadząc do skutku ostatecznego. Istotne przy tym jest to, aby między tymi kolejnymi, etapowymi

konsekwencjami zachowania sprawcy utrzymywał się stały adekwatny związek. Spowodowanie ciężkich obrażeń ciała, które same z siebie nie powodują jeszcze śmierci ofiary, ale których następstwem są typowe powikłania na tyle poważne, że prowadzące do zgonu, jest tu typowym przykładem". Nie jest przy tym konieczne, aby działanie sprawcy było wyłączną przyczyną śmierci ofiary. Wymagane jest jedynie ustalenie związku przyczynowego między tym działaniem a przynajmniej jedną z przyczyn powodujących skutek końcowy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 20.10.2009 r., II AKa 97/09).

Różnica między zabójstwem a przestępstwem z art. 156 § 3 kk tkwi w stronie podmiotowej czynu i polega na tym, że w wypadku popełnienia zbrodni zabójstwa sprawca ma zamiar bezpośredni lub

ewentualny
pozbawienia życia
człowieka i w
tym celu podejmuje
działanie lub
zaniechanie, a w
wypadku
popelnienia czynu
z art. 156 §
3 kk sprawca
działa z zamiarem
bezpośrednim lub
ewentualnym
spowodowania
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu
pokrzywdzonego, a
na następstwo czynu
w postaci śmierci
nawet się nie
godzi. (wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Białymstoku z
24.01.2019 r., II
AKa201/18). Strona
podmiotowa tego
przestępstwa
zasadza się zatem
w tzw. winie
kombinowanej, czyli
umyślności-
nieumyślności (art.
9 § 3 kk).
Czyn wyjściowy
(sprowadzenie
ciężkiego uszczerbku
zdrowia) ma być
spowodowany przez
sprawcę umyślnie
(art. 9 § 1 kk),
natomiast
następstwo czynu
(śmierć człowieka)
ma być objęte
nieumyślnością (art.
9 § 2 kk).

Przenosząc
powyższe
rozważania na grunt

niniejszej sprawy, wskazać należy, że zachowanie oskarżonego Ł. W. wypełniło znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 156 § 3 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 kk. Wielokrotne uderzanie A. S. (2) pięściami po głowie oraz drewnianym kijem po innych częściach ciała, skutkowało m.in. obrażeniami głowy ze złamaniem kości czaszki i krwawieniem śródczaszkowym (podtwardówkowym, podpajęczynówkowym i do układu komorowego mózgu) co spowodowało śmierć pokrzywdzonego. Ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu jest spowodowanie choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonego, co należy definiować jako chorobę mogącą w sposób rzeczywisty i jednoznaczny spowodować zagrożenie dla życia ludzkiego. Niewątpliwie obrażenia wywołane u A. S. (2) wypełniają definicję owego pojęcia. Pokrzywdzony w

chwili, gdy oskarżony opuszczał pustostan przy ul. (...) w G. znajdował się w stanie, w którym prawdopodobnie przy zapewnieniu odpowiedniej pomocy lekarskiej możliwe byłoby przywrócenie jego zdrowia. Brak takiej pomocy doprowadził do masywnego obrzęku mózgu, a to z kolei doprowadziło do śmierci pokrzywdzonego. Innymi słowy, oskarżony spowodował ciężkie obrażenia ciała u pokrzywdzonego, które same z siebie nie spowodowały jego śmierci, ale ich następstwem były powikłania na tyle poważne, że doprowadziły one do jego zgonu. Nie ulega więc wątpliwości, że śmierć A. S. (2) stanowiła następstwo spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Tym samym między działaniem oskarżonego, a dwoma skutkami tzn. pierwszym w postaci ciężkiej choroby zagrażającej życiu pokrzywdzonego i

drugim w postaci śmierci będącej następstwem tej choroby zachodzi związek przyczynowy.

Jak zostało wskazane wyżej, różnica między zabójstwem, a przestępstwem z art. 156 § 3 kk tkwi w stronie podmiotowej czynu. Rolą Sądu jest, więc dokonanie precyzyjnego, a trudnego rozróżnienia pomiędzy zamiarem ewentualnym pozbawienia człowieka życia, a zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i doprowadzeniem do nieobjętej żadną postacią umyślności śmierci człowieka (tzw. świadoma nieumyślność). Cechą wspólną świadomości nieumyślnej i zamiaru ewentualnego jest to, że w obu przypadkach strona intelektualna strony podmiotowej zachowania sprawcy charakteryzuje się przewidywaniem możliwości zaistnienia skutku w postaci śmierci człowieka. Różnica sprowadza się do

elementu wolicjonalnego, bowiem w przypadku zamiaru ewentualnego sprawca godzi się na realizację znamion czynu zabronionego, podczas gdy w przypadku świadomości nieumyślnej sprawca nie chce, ani nie godzi się na realizację tych znamion. Kluczowe znaczenie dla oceny strony podmiotowej miało zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa. Wskazać należy, że oskarżony opuszczając pustostan był przekonany, że A. S. (2) żyje. Oskarżony przypuszczał jednocześnie - choć bezpodstawnie - że uniknie skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego. Świadczy o tym między innymi to, że po pewnym czasie od popełnienia przestępstwa Ł. W. wrócił do pustostanu przy ul. (...) w G. chcąc sprawdzić jak czuje się pokrzywdzony. Dopiero jak oskarżony zobaczył, że A. S. (2) nie żyje, a zatem objął swoją świadomością skutek w postaci

<p>śmierci człowieka, przestraszył się i postanowił wyjechać z G. do W..</p> <p>Konkludując, postawa sprawcy prowadzi do wniosku, iż Ł. W. umyślnie spowodował u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, natomiast następstwo tego czynu w postaci śmierci człowieka objęte było jego nieumyślnością. W związku z tym należy przyjąć, iż zachowanie oskarżonego zrealizowało znamiona czynu zabronionego z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k.</p>				
#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem			
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
#	1.4. Warunkowe umorzenie postępowania			

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania				
#	1.5. Umorzenie postępowania			
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania				
#	1.6. Uniewinnienie			
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia				
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
Ł. W.			Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie	

okoliczności
obciążające i
łagodzące. Do
okoliczności
obciążających Sąd
zaliczył zarówno
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości
popelnionego czynu,
jak i wysoki stopień
winy. Art. 115 §
2 k.k. nakazuje
Sądowi przy ocenie
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
brać pod uwagę
rodzaj i charakter
naruszonego dobra,
rozmiary
wyrządzonej lub
grożącej szkody,
sposób i okoliczności
popelnienia czynu,
wagę naruszonych
przez sprawcę
obowiązków, jak
również postać
zamiaru, motywację
sprawcy, rodzaj
naruszonych reguł
ostrożności i stopień
ich naruszenia.
Wobec tego wymaga
podkreślenia, że
szczególnym
dobrem chronionym
przez art. 156 §
3 kk jest życie
człowieka. Wartość
ta stoi najwyżej
w hierarchii dóbr
chronionych
prawem, co z
pewnością ma
znaczący,
niekorzystny dla
sprawcy wpływ na
ocenę stopnia
społecznej

szkodliwości czynu. Sąd uwzględnił również bardzo wysoką szkodę wyrządzoną przez oskarżonego, albowiem następstwem jego działania była śmierć człowieka.

Okoliczności popełnienia czynu również znacząco zwiększają stopień społecznej szkodliwości.

Oskarżony działał w sposób bardzo brutalny. Zadał około 10 ciosów zaciśniętą pięścią w twarz, a następnie gdy pokrzywdzony osunął się na podłogę wziął do ręki kij i bił A. S. (2) po całym ciele zadając mu kolejne 30 uderzeń. Sąd miał również na względzie to, że A. S. (2) był osobą schorowaną, a więc w obliczu siły i agresji oskarżonego był bezbronny.

Niekorzystnie dla sprawcy należy również ocenić okoliczności o charakterze podmiotowym tj. zamiar, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Wskazać należy, że sprawca działał z

zamiarem bezpośrednim spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu A. S. (2). Dodatkowo nie zawiadamiając służb ratunkowych – bezpodstawnie przyjmując, iż uniknie następstwa w postaci śmierci pokrzywdzonego - w sposób rażąco naruszył reguły ostrożności. Dokonując wartościowania powyższych okoliczności Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu Ł. W. jest bardzo wysoki.

Oceniając stopień winy oskarżonego należało uwzględnić możliwość rozpoznania przez oskarżonego znaczenia swojego czynu, warunkowaną jego poziomem rozwoju intelektualnego, stanem jego wiedzy i doświadczenia oraz możliwością kierowania swoim postępowaniem. Oskarżony był poczytalny w chwili popełniania czynu tj. miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania

znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Ł. W. miał świadomość, że zadawane przez niego liczne uderzenia spowodują ciężki uszczerbek na zdrowiu. Nie mniej jednak nie obejmował on swoją umyślnością skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego będącej następstwem obrażeń przez niego spowodowanych. Wobec powyższego, Sąd ocenił winę sprawcy jako znaczną.

W ocenie Sądu, okolicznością obciążającą przy wymiarze kary było także popełnienie przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na swój stan zdrowia i nie stanowiącej dla oskarżonego jakiegokolwiek zagrożenia. Okolicznością obciążającą był również dotychczasowy sposób życia oskarżonego i jego wielokrotna karalność, a także popełnienie

przestępstwa pod wpływem alkoholu.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uwzględnił środowisko rodzinne, w którym wychowywał się oskarżony. Wskazać bowiem należy, że obydwójce rodzice oskarżonego nadużywali alkoholu i stosowali przemoc fizyczną wobec dzieci. Brak prawidłowych relacji w rodzinie, brak wzorców i codzienne obcowanie z przemocą miało niebagatelny wpływ na ukształtowanie jego osoby i niemożność przewidzenia śmierci pokrzywdzonego jako konsekwencji swojego działania. Okolicznością łagodzącą była również wyrażona przez oskarżonego skrucha i żal, a także fakt przyznania się do zarzucanego mu czynu oraz dokładne opisanie przebiegu zdarzenia i towarzyszących mu okoliczności.

Biorąc powyższe pod uwagę, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć

		<p>w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, Sąd uznał za adekwatną karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności. Stwierdzić należy, że kara ta nie może być uznana za wygórowaną i niesprawiedliwą wobec faktu, że zgodnie z uregulowaniem ustawowym za tego rodzaju przestępstwo można wymierzyć karę do 25 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Ł. W.</p>		<p>Zgodnie z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny.</p> <p>W związku z powyższym, Sąd</p>	

			<p>zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego Ł. W. od dnia 29.09.2021 r. godz. 17:50 do dnia 14 czerwca 2022 r. godz. 17:50, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.</p>
Ł. W.			<p>Zgodnie z art. 44 § 2 kk sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Zabezpieczony w toku postępowania przygotowawczego połamany, drewniany kij stanowił narzędzie przestępstwa, albowiem oskarżony użył go do zadawania pokrzywdzonemu ciosów, gdy ten osunął się na ziemię. Wobec tego, zasadne było orzeczenie jego przepadku.</p>
Ł. W.			<p>Stosownie do treści art. 230 § 2 k.p.k. należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy</p>

			<p>niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. W związku z powyższym, Sąd był obowiązany orzec zwrot przedmiotów, które należały do pokrzywdzonego. Osobą uprawnioną w rozumieniu powyższego przepisu jest H. M. - siostra zmarłego A. S. (2).</p>	
Ł. W.			<p>Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot oskarżonemu Ł. W. przedmiotów stanowiących jego własność, jako zbędnych dla postępowania.</p>	
Ł. W.			<p>Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 lipca 2008 r. (sygn. akt: II AKz 226/08), zgodnie z którym ślady zabezpieczone na miejscu przestępstwa na przedmiotach bezwartościowych nie są przedmiotami w rozumieniu art. 44 k.k. ani rzeczami, którymi można dysponować w sposób określony przepisami art.</p>	

			230-232 k.p.k. Ze swojej istoty nie mogą do nikogo należeć, w tym znaczeniu, iż nikomu nie przysługują prawa do nich. Traktować je należy jako część akt sprawy, których los dzielą aż do zniszczenia.	
1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
6. inne zagadnienia				
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o zmianę orzeczenia takiej instytucji przez stronę				

7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
7.	<p>Sąd miał na względzie, że oskarżony w niniejszym postępowaniu korzystał z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu i koszty te nie zostały opłacone, stąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądził na rzecz obrońcy stosowną kwotę. Przyznana kwota wynagrodzenia w wysokości 1020 zł wynika z treści §17 ust. 1 pkt 2, §17 ust. 2 pkt 5 i §20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>		
8.	Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach był art. 624		

§ 1 k.p.k. który stanowi wyjątek od reguły ponoszenia przez oskarżonego kosztów sądowych w przypadku wydania przez sąd meriti wyroku skazującego (art. 627 k.p.k.) Zgodnie z tym przepisem sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Wskazać należy, że oskarżony jest osobą bezdomną, nie posiadającą stałego zatrudnienia oraz majątku. Sytuacja majątkowa oskarżonego wskazuje, że uiszczenie kosztów sądowych stanowiłoby dla niego znaczącą dolegliwość, tym bardziej że orzeczono wobec niego długoletnią karę pozbawienia

	wolności. Mając na uwadze powyższe, Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.	
1Podpis		
sędzia Marzena Tomczyk – Zięba sędzia Beata Najjar		